

RAKENTAJAT

Rakennusinsinöörin virallinen lehti 3/2002

Pääkirjoitus

Kesä oli ja meni. Oikeastaan hitaammin kuin kesät yleensä. Ensimmäistä kertaa en mennyt uuteen kesätyöpaikkaan, vaan jatkoin vanhassa tutussa työssä, joten alkukesästä puuttui tietty sopeutumisvaihe, jolloin aika lentää. Vaikka aika kului hitaanlaisesti, niin syksyllä koulun taas alkaessa tuntui, että mihin se kesä noin äkkiä katosi. Niin paljon piti taas tehdä ja niin moneen tenttiin osallistua ja kuten aina ennenkin hyvät päätökset ja ajanhallinta olivat täyttä utopiaa.

Kun ajattelee kevättä ja silloin tapahtunutta, niin tuntuu uskomattomalta, että kaiken on ehtinyt tehdä silloin. Miten se on onnistunut? Vaikka nyt aika tuntuu kaaokselta ja kiire uhkaavalta möröltä, niin ehkäpä joulukuussa kun ajattelee aikaa taapäin tuntuu taas uskomattomalta, että kaikki kuitenkin hoitui kiireestä ja välillä iskevistä paniikista huolimatta.

Fuksien saapuessa tuntui kummalliselta, että omasta TKK:lle tulosta on jo kolme vuotta, vaikka se tuntuu tapahtuneen aivan äskettäin. Oli hauska taas seurata kuinka alun hämmennys ja epäätöisyys kaikkosi fukseistamme aivan kuten se kaikkosi itsestäni. Toisena iltana fuksiaisissa heille annettiin tehtäväksi valmistaa speksi aiheesta Ikuinen teekkari. Vaikka esitykset olivat hyvin erilaisia kaikissa oli kuitenkin pohjalla sama syy, miksi jostain tulee ikuinen teekkari, alkoholi. Tuntui hieman hämmäntävältä, että ulkomaailmassa on niin voimakas kuva teekkareiden alkoholinkäytöstä. Itse en ole ikinä ajatellut, että opinnot jäävät alkoholin takia kesken. Yleisempi syy onneksi, ainakin minun käsittääkseni, taitaa kuitenkin olla töihin meno. Ajan hallinta ei olekaan enää niin helppoa, kun aika pitäisi jakaa opiskelulle, ihmissuhteille ja työlle. Opinnot on helpoin jättää, koska niissä ei kukaan ole painostamassa, vaan kaikki riippuu omasta jaksamisesta. Ehkäpä

fuksit esittäisivät speksinsä toisin nyt kuukauden opiskeluiden jälkeen, kun tosiasia, että jokainen opiskelee niinkuin itse tahtoo, on selvinnyt.

Syksyn tultua aika on rientänyt joutuisammin kuin koskaan. Ulkoexc Ruotsiin toki haukkasi siitä ison osan, mutta silti tuntuu, että kaikki tapahtuu kuin pikakelauksella. Ruutisten DL tuli jopa minulle yllätyksenä. En ehtinyt tavanomaiseen tapaani notkua kiltahuoneella juttuja ja ennen kaikkea kirjoittajia metsästämissä kuten keväällä. Mutta ehkä seuraavaan lehteen saadaan taas paljon juttuja ja kirjoittajia.

Uusia innokkaita lehdentekijöitä odotellen
Laura

Puheenjohtajalta

Huomasinpa taas äsken että Otaniemibileiden ehdottomasti paras hetki on keskiyöllä. On hieno fiilis kun RWBK marssii sisään, hymni kajahtaa ja sadat tupsulakit kohoavat korkeuksiin. Tätä kirjoittaessa tulin juuri Lakinlaskijaisista, joissa oli tarkoitus vähän piipahtaa bändejä kuuntelemaan, mutta niinhän siellä taas vierähti tunti jos neljäskin. En ole mikään Dipolibileiden hillitön fani - ovat niin suuria ja kolikkoja verrattuna vaikka pieniin tunnelmallisiin sitseihin - mutta nyt jäi kyllä hyvä mieli. Selvin päin menoa tarkkaillessa voisi luulla näkevänsä vain kännisiä opiskelijoita örveltämässä kuten missä tahansa baarissa, mutta niin se vaan on, että oli lasissa olutta tai vettä niin teekkarihenki säilyy.

On jo sinänsä hienoa opiskella maan parhaassa teknillisessä korkeakoulussa, mutta surullista jos ei opiskeluaikanaan yhtään tutustu teekkarikulttuuriin. Sen voi tehdä vaikka pelaamalla shakkia, toimittamalla Ruutisia, järkkäämällä Dipolibileitä - tai yksinkertaisesti käymällä erilaisissa tapahtumissa, joita täällä Otaniemessä riittää. Raksankin kiltiksellä pyörii taas uusia naamoja, tulevia teekkareita, jotka toivottavasti tuntevat raksan kivaksi paikaksi ja meidät vanhemmat teekkarinjäärät ihan inhimillisiksi tyypeiksi... Syksy hurauttaa nopeasti ohi, joten kannattaa nauttia siitä NYT! Jos jotain haluaa kiikkustuolissa lastenlapsilleen turista, niin teekkariajasta kannattaa muistoja kerätä. Saalis on taattua tavaraa.

Iloista syksyä joka iKalle! Ja muistakaa IK:n vaalikokous perjantaina 29.11.!!! Jaossa kivoja hommia seuraavaksi vuodeksi, pieniä ja isoja. Lisäinfoa eri viroista tulee myöhemmin syksyllä, pitääkää silmät auki. Tulkaahan phuksitkin kokoukseen, eihän sitä tiedä vaikka joku toimarivirka tarttuisi mukaan...

Camilla Vornanen

RUUTISET
Rakennusinsinöörillän
virallinen
kiltalehti

Ruutiset ilmestyy neljä kertaa
vuodessa
painopaikka: Suomen Painotuote:
1 000 kpl

Päätoimittaja:

Rudolfina Ruutinen
Laura Hiltunen
(050-5369595)

Toimittaja:

Eero Vanhatalo

Dokumentointi:

Katri Kallio-Koski
Noora Kuvaja

Rakennusinsinöörilkilta
Rakentajanaukio 4
02150 Espoo
puh. 09-451 3491
fax. 09-468 3218
www.tky.hut.fi/~ik

Toimituskunta:

Tuula Olenius
Kurssineuvosto 2002
Anna Sipilä
Camilla Vornanen
Katri Junna
ROPO
Liikenneakatemia
AKVA
Risto Immonen
Marika Latvala
Noora Viranko

Rakennusinsinöörilkilta (1913-)

puheenjohtaja
Camilla Vornanen
opintovastaava /vara-pj
Niina Virtanen
kirjuri
Mikko Lautala
rahastonhoitaja
Tuula Olenius
emäntä
Anne Lehtinen
ulkovastaava
Johanna Aarnisalo
excursiomestari
Tomi Jokiranta
phuksikapteeni
Katri Junna
oltermanni
Jouko Kankainen

Phuksikipparinne juttelee mukavia

Niinpä niin. Syksy on peruuttamattomasti saapunut. Suvi on loppu ja omenat odottavat ottajia. Kesäheilat on aika hyvästellä tai valjastaa ympärivuotiseen käyttöön. Mutta mikä parasta, syksyllä elämä palaa normaaliin päiväjärjestykseen.

Voi taas torkuttaa herätyskelloa tietäen, että enpähän ainakaan myöhästy töistä. Voi taas kirmata juuri ja juuri varttia yli luenolle ja tajuta, että luento pidetäänkin R3:ssa, vaikka itse olinkin jo kovaa vauhtia menossa R2-saliin. Voi taas huomata olevansa vuoden vanhempi kuin keväällä, sillä riippariin joutuu kumartelun sijaan kurottelemaan. Mutta parasta kaikesta on se, kun voi taas huomata uusia ja innokkaita hahmoja kiltiksellä, aulaassa, kirjastossa, atk-luokassa, kaikkialla.

Syksyn myötä se on sitten polkaistu käyntiin – korkeakoulu-urasi nimittäin. Alkukiihdyttely on ohi ja tällä hetkellä vauhti on tasainen ja rivakka. Toivottavasti meno jatkuu vauhdikkaana ja

valppaana aina mahdolliseen wappuun asti. Vain pakki puuttuu, mutta toivon, ette koe tarvitsevasikaan sitä.

Tämän alkusyksyn aikana olet nähnyt pienen raapaisun teekkarielämästä. Ensimmäisen päivän jännitys tuntune jo kaukaiselta, onhan sen jälkeen jo ehditty telmiä phuksiaisissa, suunnistettu Otaniemessä ja stadissa, lauleskeltu lauluillassa ja MAIK-sitseillä sekä hilluttu Dipolissa lakinlaskijaisissa. Teekkarielämä on myös muutakin kuin biletyistä, mistä esimerkiksi sellusankopallo ja työmaapäivä ovat oivallisia esimerkkejä. Syksyllä on tulossa vielä roimasti tapahtumia, joista RILkamat ovat taatusti mieleenpainuvimpia, ovathan ne teidän itsenne järjestämät.

Moni vanha rakentajajäärä on taatusti onnitellut sinua opiskelupaikkasi valinnan ja opintaipaleesi aloitusajankohdan vuoksi, jättävähän pian eläkkeelle siirtyvät suuret ikäluokat paljon mielenkiintoisia ja haastavia tehtäviä alan tulevaisuuden toivoille. Onnistuneesta opiskelupaikan valinnasta olenkin jo onnitellut sinua, mutta aloitusajankohtaa en ole vielä liiaksi hehkuttanut. Phuksivuotesi on siis myös ylioppilaskunnan 130-vuotisjuhluvuosi. Marraskuun alkupuolella vietetään TKY 130 vuotta -juhla viikkoa, jolloin teekkarihistoria ja nykypäivä yhdistyvät joka päivä erilaisissa tapahtumissa. Toivon, että käytät tämän ainutkertaisen mahdollisuuden hyväksesi ja ehdit piipahtaa edes jossain juhla viikon tapahtumassa, oli se sitten vierailu museolla tai laulukirjan läpilaulanta.

Nyt valppaana – seuraa tämän kirjoituksen viisaat ja äidilliset sanat: ensimmäinen matematiikan välikoe lähestyy vauhdikkaammin kuin huomaatkaan. Paitsi että se on osa K1:n matematiikan kurssia, se on myös kaiken hulinan ja aktiviteetin keskellä kirpeä muistutus siitä, minkä takia olemme täällä. Olemme täällä opiskelemaan. Opiskelemaan tekniikkaa – vieläpä valtakunnan parhaassa yliopistossa 130-vuotisten teekkariperinteiden keskellä. Ota siitä kaikki ilo irti!

Kirpein syysterveisin,

Katri

Kolmossivun raksalaiset

Raadin kesäpojat vapaana suomalaisessa luonnossa...

RIL .. mi stuttaa

**Rakennusinsinööripäivät ja Contact Forum
tänä vuonna Finlan-diatalossa**

Kalifornian ekskursio marraskuussa

Kesätyökysely on postitettu. Vastaathan!

Onnea opintoihini!

Toivottamme
kaikki uudet
IK:laiset
tervetulleksi
korkeakoulu
maailmaan ja
jäseniksi
RIL:iin!!

www.ril.fi

PROJEKTINJOHTO-, RAKENNUTTAJA-
JA KIINTEISTÖKONSULTOINTI

JAAKKO PÖYRY INFRA
JP-Terasto

JP-Terasto Oy • PL 5 (Jaakonkatu 3) • 01621 Vantaa
Puh. (09) 894 7393 • Fax (09) 878 7708, 878 7706
www.jp-terasto.fi • e-mail: jp-terasto@poyry.fi

SEX AND THE RAKSA

CAT FIGHT

Kesä tuli ja kesä meni mutta muistot jäivät. Muistan olleeni hyvinkin ahdistunut keväällä kun huomasi seurustelevani ja kesä hikisine duunareineen oli tulossa. Sinkkuelämän riemut hiipivät mieleeni ja seurustelu jäi. Halusin olla vapaa kaikelle tuolle huomiolle jonka tulisin saamaan kesän kuluessa. Muistin viime kesän palvovat katseet ja riettaat sanat. Ihan hiki nousi pintaan pelkästä ajatuksesta. Sydän löi varmasti ylimääräisen löynnin kun astuin taas työmaalle ja samassa silmänräpäyksessä miehekäs elementtimies liimautui kylkeeni kuiskien ääneen kehuja ja kosi minua. Tuli jotenkin SPESIAALI olo.

Huomion saaminen on meille jokaiselle hyvin tärkeää. Tuli se sitten siististi peitellen tai ihan päin naamaa, rehellisesti. Uskallan väittää, että jokainen nainen tuntee mielihyvää kuullessaan vislauksen ohittaessaan työmaan. Se piristää arkea vaikka kotona olisikin seksikäs playboy pikkubokseissaan odottamassa. Jos asia olisi yhdentekevä, ei siitä juoruttaisi työpaikalla kanalauman keskellä eikä kukaan kollegoista lähtisi tarkoituksella kulkemaan samaa reittiä.

Kateus iskee tahtomattaan esiin

kun naiset juttelevat keskenään miehistä. Saatkaa jopa syyttyä miehille mieluinen kissatappelu. Siinä ei keinoja kaihdeta kun toisilleen kateelliset naiset pyrkivät miehen huomion kohteeksi. Naiset osaavat olla yhtäaikaan niin julmia toisilleen ja mielinkielin miehille. Hoopo mies ei tätä huomaa mutta nainen ei sellaista jätä huomioimatta. "Kosto on sulosta" saa aivan uuden merkityksen.

En tiedä onko totta mutta mieleeni on erinäisistä keskusteluista ystäväni kanssa jäänyt, että vanhemman naisen mielestä nuorempi nainen rakennuslalla on suuri kilpailija heille itselleen. Luulisi, että näinkin miehisellä alalla kuin rakentaminen naiset

pitäisivät yhtä. En kuulkaa rakkaat ihmiset, etenkin rakkaat miehet, olisi niinkään varma asiasta. Tottakai löytyy noita naisia jotka opastavat nuorempaa naista matkalla maineeseen mutta susiakin löytyy. Nuo sudet pitävät virheistäsi niin suurta meteliä että kuurotkin kuulevat. Tuolloin on usein kyse pelosta. Pelon tunne ohjaa meitä useinmiten lujempaa kuin järki. Pelätään, että johtajan mielenkiinto häviää ja ura tyssää. Unohtuu täysin, että vanhemman merkonomi-sihteerikön tie urahuipulle on erilainen kuin nuoren ja kehityskelpoisen diplomi-insinööri-naisen.

Myönnän nyt, että itsekkin koin hieman mustasukkaisuutta kun

alaisekseni tuli itseäni hieman nuorempia neitokaisia. Riensin heti tekemään itseäni valovoimaiseksi ja käskin miehiäni olemaan kunnolla. Duunari-naisia ei saanut vokitella eikä kiusata. Vain minä olin heille tärkeä! Unohdin tyystin esimiesasemani ja keskityin olemaan hyvä jätkä ja herttainen naisihminen yhtäaikaan. Unohdin täysin myös sen, että meistä naisista kukaan ei ollut tullut jäädäkseen. Meillä kaikilla oli ura lähössä samalta alalta eri suuntiin. Mutta se oli vasta tulevaisuutta ja nyt oli pantava parastaan jos halusi olla ainoa ajatus putkiaivoissa. Vasta myöhemmin tajusin toimineeni alitajuisesti samoin kuin monet muutkin sukupuoli edustajat. En tosin mustamaalannut ketään enkä julistanut heidän virheitään (en ainakaan kaikkia) koko miehistölle mutta...

Naisen asema raksalla on vieläkin heikko. Koko ajan on tunne, että mies on korkeammalla. Pitää olla hyvä jätkä menestyäkseen ja kestääkseen sen kaiken mitä työmaalla saa kuulla ja nähdä. Kun toinen nainen, parhaassa tapauksessa jo alalla pidempään ollut, asettuu kateuksissaan nuorta tulokasta vastaan, ei ole helppo kiivetä eteenpäin ja toteuttaa unelmiaan. Eikö se jo riitä, että MIES sen tekee?

Ketuttaako?

Maailmassa on satoja asioita, jotka ottavat päähän. Tänään keskityn ihmisiin, jotka rakastavat omaa ääntään. Heitä on joka paikassa: bussissa, junassa, luennolla, kaupassa, leffassa, konsertissa. Heitä on kaiken ikäisiä: lapsia, teinejä, nuoria aikuisia, keski-ikäisiä, vanhuksia. Heitä yhdistää siis piirre, joka ärsyttää itseäni suunnattomasti; he eivät osaa olla hiljaa. Jos joskus vaivaudun luennolle, menen sinne sen takia, jotta oppisin jotain, mitä en voi lukea kirjasta. Jos haluan jutella kavereideni kanssa eilisistä bileistä, voin tehdä sen luentosalin ulkopuolellakin. Bussissa tai junassa istuessani en välttämättä halua kuulla jonkun tunteettoman käänniskoiluja tai ihmishuoneongelmia, joita hän kailottaa kovaan ääneen kännykkäänsä. Leffaan menen elokuvan takia, enkä voi sietää supisevia, karkkipapereita rapistelevia, selkänöjaani potkivia ihmisiä takanani. Myös "isi, miksi noi tekee noin"-kysymykset joka toinen minuutti saavat minut raivon partaalle. Musiikin ystävänä menen konserttiin suuren elämyksen toivossa, mutta sen voi pilata pienikin keskustelu salin takanurkassa tai röyhkeimmillään eturivissä - mikään ei ole säällävämpää kuin moukkamaisesti käyttäytyvä itseänsä tärkeänä pitävä pukumies. Tässä vai muutama esimerkki paikoista, joissa olen joutunut katkerana tyytymään epätäydellisyyteen tai kokemaan häpeää jonkun toisen, ymmärtämättömän, ihmisen takia. Puhuminen tai muuten häiritsevä käytös missä tahansa hiljaisuutta vaativassa paikassa on loukkaus niin esiintyjää kuin kanssakuuntelijoitakin kohtaan.

Hiljaisuus siis kunniaan!

Kuten jo mainitsin, päähän ottavia asioita on enemmänkin, kuten alkoholi, mutta siitä lisää joskus toiste.

Kettuuntunut

KN - Kurssineuvosto 2002

Fuksit nakitettiin tuossa vähän aikaa sitten kurssineuvostotehtäviin ja heti sen jälkeen tekemään uutukaisesta kurssineuvostosta pikku esittely Ruutisiin ja sillä tiellä nyt ollaan... Elikkä tässä tulee asiaa vuoden 2002 KN:sta, hoidimme homman kysymällä kaikilta jäseniltä seuraavat syvämmät kysymykset:

1. Elämäsi tarkoitus?
2. Jos olisit eläin, mikä eläin olisit?
3. Jos et olisi teekkari, mikä olisit?
4. Mikä saa sinut ajamaan punaisia päin?
5. Lempikirosanasi?

Ja tässäpä näitä varsin paljastavia vastauksia, enjoy...

PUHEENJOHTAJA

Emma Niemistö

1. Leikkiä nuijalla (toisinaan myös leikkiä nuijaa)... Ja mikä tärkeintä: delegoida!
2. Umpivilliintynyt teekkari.
3. Olin pohjasakkaa... Ei vaites, kenties jonkin sortin onneton humanisti?
4. Hetkellinen sokeutuminen tai ase ohimolla.
5. V***u.

SIHTEERI

Sampo Sjöblom

1. Elämäni tarkoitus on järjestellä fuksitoimikunnan papereita ja kirjoitella pyötekirjoja ja tietyksi keitelä kahvia.
2. Jos olisin eläin olisin luultavasti laiskainen syystä, että tapanani on uinua läpi luentoja ja sama meno jatkuu luultavasti

kokouksissakin.

3. Jos en olisi teekkari olisin luultavasti jonkin sortin humanisti. Edellinen tarkoittaa, joko lääketiedettä tai biologiaa.
4. Nukahtaminen rattiin on ainoa asia, joka saa minut ajamaan päin punaista. Vanhoilla vihreillä tulee tosin joskus kiireessä ajaeltua.
5. Pirsakatti

RAHASTONHOITAJA

Jussi Raitaniemi

1. Rahastaminen
2. Mangusti(nelisormi)
3. Kylteri

4. Nukahtaminen
5. Jumankavita

MAINOSVASTAAVAT

Jalo Sippola

1. Elämäni tarkoitus on tietysti olla osa upeaa kurssineuvostoa ja siinä ohessa suunnitella mainoksia killan tapahtumiin.
2. Olin ehdottomasti mäyräkoira.
3. Jos tieni ei olisi vienyt Otaniemeen, olisin todennäköisesti rikas ja vapaa taiteilija jossainpäin Eurooppaa ;)
4. Luulenpa, että valoissa on jotain

vikaa.

5. *****

Tommi Koskinen

1. Palvella värikästä neuvostomme antamalla tekemisillemme "Imagea". Visuaalisesti kaunista jälkeä on tulossa.
2. Nelisormimangusti (Suricata suricatta). Kaikkihan tuntee tän aavikkoveijarin elokuvasta "Leijonakuningas". Todellisuudessaan ne ovat aika kipeitä petoja ;).
3. Opiskelisin kenties taideaineita? Todennäköisesti lievem-

- män tason sosiaalipummi ;).
4. Silikka itsetuhoisuus? Autossa pörräävä ampiainen?
5. P**kele!!

SPEKSIVASTAAVAT

Riikka Sampolahti

1. Koen elämäni tehtäväksi ihmisten naurattamisen
2. Näinä opiskelun ensi päiviä olen huomannut kokevani Vallilan amiksen sähköpuolen hyvinkin kiinnostavaksi. Tämä tunne valtaa kummallisen usein statiikan laskareissa...
3. Kilpikonna
4. Elämän sietämätön keveys
5. Voi kilin V***u

Hanna Ström

1. Härdellöidä speksejä
2. Norsu
3. Humanisti tai/ja rappiolla oleva hullu
4. Jos tiellä ei todellakaan ole muita
5. Helvetti

KILTISVASTAAVAT

Anna Sipilä

1. Pitää kiltahuone järjestyksessä!
 2. Kilpikonna
 3. Jokin muu kuin raksafuksi, kai sitten humanisti.
 4. Terroristi takapenkillä
 5. Voi v***u...
- Maunu Ritvanen**
1. Istua kiltahuoneen nurkassa sekoittamassa pakkaa ja murahdella satunnaisesti törkeistä juoma-astian puhdistusrikkeistä.
 2. ...teekkari

3. Kuollut...?
4. Kenties härkäpäisytyeni.
5. K%&kk#££\$k£kk\$%k@%#£

BILEIDEN JÄLKEEN –

VASTAAVAT

Niina Toivakka

1. Bailata ja kertoa kaikki kuulumat juorut jälkeempään..
2. Majava (..ja vain harvat ja valitut todella tietää, mistä on kyse..)
3. Kylteri tai humanisti, HEH..
4. Kiire ja LIIAN hyvä fiilis!!
5. PRKL!

Aura Keino

1. Juoruta. Näen ja kuulen kaiken, valitsen jutuista parhaimmat ja välitän ne koko killan tietoisuuteen. Ainakin mitä bileisiin tulee...
2. ?
3. En olisi.
4. Jumittavat ihmiset. Ne, jotka päättävät, että elämä on erseestä ja päättävät sitten olla tekemättä asian eteen askaakaan.
5. Erkele

Sanna Sorvoja

1. Vastata siitä, että bileissä tapahtuneet asiat tulevat julkisuuteen. (BJW)
2. Tuhatjalkainen.
3. Jaahah...olisin meteoriitti.
4. Kärsimättömyys.
5. Kerpele.

Että tällasta juttua irtos... Nähdään Raksalla!

Terkuin, Kurssineuvosto

MAIK- varaslähtö 2002

“Äh, moneltako sinne pitäisi lähteä?” miettii raksafuksi kotonaan. Tavoitteena on olla ajoissa, ei myöhässä. Reppu on pakattu ja makuupussi mukana, mutta... kuten aina kiire... junalle on pakko juosta. Ei muuta kuin jalkaa toisen eteen ja ripeästi. Juna saapuu Helsinkiin ja jossain vaiheessa hän ajautuu Hotelli Fennian läheisyyteen, jossa jo hengaillee kohtalotovereita makuupussit kädessään. Raksafuksi törmää onnekseen heti kahteen mukavaan raksafuksiin, yksin ei tarvitse odottaa. Bussi täyttyy, jännitys kohoaa, uusia nimettömiä naamoja aivan älyttömästi. Suuntana Otaniemi, josta mukaan liittyy lisää uusia naamoja. Jossain Helsingin, Vantaan ja Espoon rajamailla bussissa kuulu

yllättäen valtava epämääräinen ääni. Mitä tapahtuu? Bussi ajaa sivuun ja sen eteen Saab-auto. Poliisia odotellaan, sisällä alkaa tulla kuuma, joten porukka vähitellen purkautuu ulos. Yllättäen kylmälaukut avautuvat ja reppuja kaivellaan... jaahas, hyvältä vaikuttaa!! Bussi voittaa 1-0 ja matka jatkuu. Perillä raksafuksia ja kavereita odottaa teekkariporukka; musiikkia tulee mustasta pakusta, mihinkähän tämäkin päivä johtaa..? Sitä ei tiedä, mutta hauskaa on! Tavarat viedään huoneisiin. Raksafuksin huoneessa on aivan huippuporukkaa! (varmaan siinä toisessakin ;) Sitten alkaa ns. ohjattu toiminta: keravalaisnuorten perjantai-päivä. Keravalaispäivä alkaa koulussa häirikköluokkana, jatkuu nin-

tendo-pelin parissa sekä perjantai-illan juominkien haussa humalajuoksuun (RANE ON KINGI!!!) sekä musiikin kuuntelemiseen. Keravalainen ilta loppuu hedelmä(-makkara-maissi-)peliin, jonka voittoina ylläri, ylläri (!!!) on makkaraa ja maissia. Päivä huipentuu spekseihin, jokaisen ryhmän “Varman päivä Otaniemessä” on loistava! Löytyy perinteistä näyttelemistä musiikkiesityksiin. Raksafuksin päivä on ollut mahtava, hän on saanut murua rinnan alle, saunoa ja lopulta grillikatoksessa laulaa ja kuunnella parempiaan... Sisätiloissa on lämpimämpää, mutta jossain vaiheessa uni alkaa voittaa useamman arkkarin, mittarin sekä raksalaisen. Mutta siitä mustasta pakusta löytyy vielä hereillä olevia henkilöitä, vanhempia ja nuorempia. Ja voi niitä ikuisia saunoja... Aurinko nousee kuin huomaamatta, aamupalaa grillailaan samalla kun toiset nousevat aamu-uinnille. Sisälläkin tarjotaan aamupalaa, loppupäivä menee siinä siivotessa ja selvitessä. Bussi täyttyy, tuntemattomat ovat muuttuneet tutuiksi, väsyttää aivan älyttömästi. Suuntana Otaniemi ja lopuksi Helsinki. Hyvinhän siitä viikonlopusta selvitettiin!

Anna Sipilä

MAIK-SITSIT 2002

Tunnelma lämpeni varsin nopeasti keskiviikkoiltana vietetyillä MAIK-sitseillä, vaikka teemana olikin kylmän kasea keskiaika. Pukuihin oli taas tänäkin vuonna satsattu; sitsipaikka täyttyi ritareista, linnanneidoista, munkeista ja kerjäläisistä räsyissään. Maikin hallituksen esittäytyttyä taidokkaat lukkarit pistivät homman käyntiin ja laulu raikuikin koko illan, myös monella ulkomaan kielellä. Illan menu oli varsin keskiaikainen, alkaen porkkanalla ja lantulla ruiskossunapsin kera ja päättyen puolukoihin sekä terva-aromiseen konjakin korvikkeeseen. Miellenkiintoisin juoma oli ehdottomasti kotikaljaa tai sahtia muistuttava ruskea, ylihiivapitoinen juoma, jonka juomista vauhdittamaan sopi mainiosti monille varmasti tuttu jouluihin nyt-laulu. Illan aikana saatiin myös nauttia teatteritaiteesta Elospeksin keskiaikaisen näy-

telmän muodossa. Tanssin pyörteisiin keskiaikaisen sitsiväen johdatti raksalaisista koostunut bändi ja hyvin väki jaksoikin heilua taidokkaan soiton tahdissa. Upeeta, mahtavaa! Tämä munkki vetäytyi kammioonsa jo varhain, mutta uskon, että illan jatkuessa moni ritareista sulki miekkansa teräs kauniiden linnanneitojen katseiden palossa...

RAIMONTARU

Kävelen pitkin Jämeräntaivalta hieman epävarmasti. Luulevatkohan kaikki minua larppaajaksi? Toivottavasti eivät! Olen sonnustautunut keskiaikaiseen asuun, sillä taipaleeni päässä odottaa Servin mökki, jonka MAIK:in hallitus on muuntanut pimeäkin piemäksi keskiajaksi. Paikka on täpötäynnä ritareita, neitoja, orjia, ties mitä ilmestyksiä. Mietin mihin suunnata istumaan. Löydän

vapaan paikan lukkarin kongin läheisyydestä viehättävän keskiaikaisen linnanneidon avecina, enpä ainakaan nukahda. Kongi kumahtaa, juhlat pääsevät hyvään alkuun lukkareiden, Ritari Varjon ja Neito Katrin johdolla. MAIK:in hallitus julistaa keskiajan alkaneeksi ja esittäytyy. Pääsemme keskiaikaisten herkkujen kimppuun. Laulu raikaa, viina virtaa ja ruoka maistuu keskiaikaiseen tyyliin. Täytän snapsilasini useampaan otteeseen. Jotkut vitsailevat jo vieressä, että aijan juoda itseni pöydän alle... Ilta alkaa muuttua sumuiseksi. Sisään saapuu joukko esiintyjä. Esitys jää todella hämäräksi. Hevonen siinä on ja kaunis tyttö. Joku laulaa... Joku nousee tuolilleen ja heiluttaa aamutähteä raivokkaasti päänsä päällä. Se on varmasti harhanäky. Olisikohan minun pitänyt antaa avecini juoda osa juomistani?

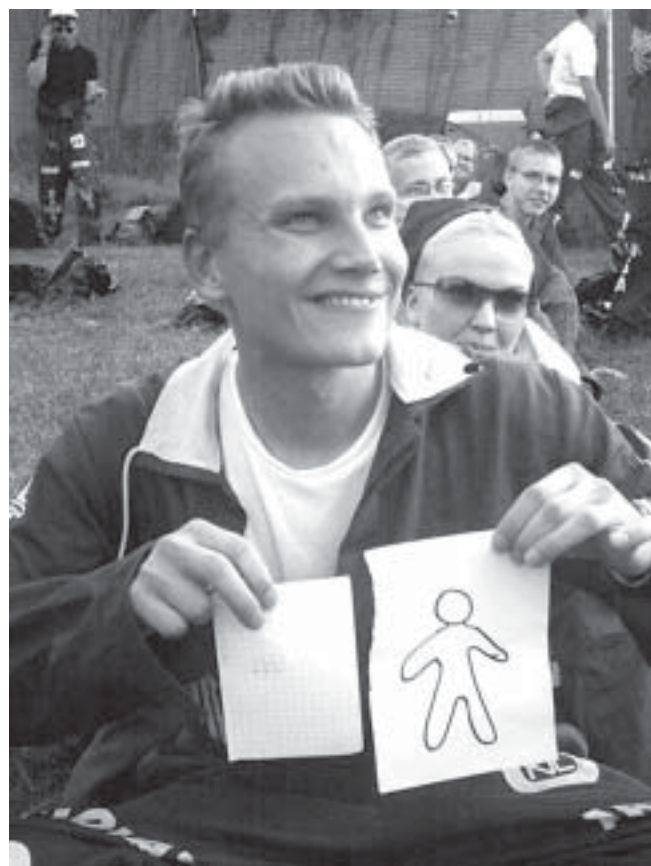
Raimo Raksalta

PHUKSIT VALTAAVAT RAKSAN

Phuksit saapuivat sankoin joukoin Raksalle maanantaiaamuna 2.9. Heitä vastaan ottamassa oli joukko isohenkilöitä ja killan raati. Phuksit kuuntelivat jo muutaman tunnin rutiinilla osaston, RILin, TEKin ja killan esittelyä. Ryhmiin jakautumisen jälkeen isohenkilöt kierrättivät jo fukseja ympäri Otaniemeä ja koittivat kertoa kaiken mahdollisen ja mahdollittoman tiedon, jota ilman opiskelusta TKK:lla ei selviä. **Ensimmäisen illan saldo: Tyhjääkin tyhjempi pää.**

Tiistaina Phuksit saapuivat jo hieman tottuneemmin askelin oman osaston eteen. Vuorossa oli haalareiden jako. Raksa sai, kuten asiaan kuuluu tänäkin vuonna haalarinsa aivan ensimmäisenä. YIT tarjoili tervetuliaisskumppaa ja onnitteli uusia phukseja parhaan osaston valinnasta. Päivän luentojen jälkeen koitti ilta ja fuksiaiset. Sinihaalarinen joukko suuntasi kohti Ossinlampea tutustumaan toisiinsa ja pitämään hauskaa. Isohenkilöt huolehtivat illan ohjelmasta ja leikkivät phukseja. Paluu leikkikouluun tuntui kuitenkin varsin mukavalta oikeanlaisessa ja lämminhenkisessä seurassa. Ehkä alkoholillakin oli jotain tekemistä asian kanssa... Ilta Otaniemessä huipentui rantakallioille, jossa Raati toivotti phuksit vielä kerran tervetulleiksi arvokkain sanoin ja hartaan hyräilyn kera. Ennen jatkoille suuntaamista oli vuo-

rossa vielä phuksien improvisoimat tai etukäteen harjoitellut speksit, aiheena ikuinen teekkari. Illan vauhdikkain osuus koitti, kun sinihaalarinen joukko valtasi 102 ja päätyi viettämään iltaa Ale Pubiin. **Päivän saldo: Hemmennystä ja paljon uusia kavereita.**

Keskiviikkona oli vuorossa luentotäyteinen päivä lapiokursseineen ja johdatuksineen. Moni oli tässä vaiheessa jo sen verran rutinoitunut luennolla käymiseen, että tajusi jäädä parantelemaan oloaan luentosalin takariviin. Iltapäivällä osaston opetushenkilökunta esittäytyi

fukseille Get together-partyyn merkeissä. Tarjolla oli tätekkua ja kahvia sekä jutustelua tulevien omien professoreiden kanssa.

Päivän saldo: tietoisuus herää...

Torstaina oli raksalaisten vuoro Otasuunnistaa. Moni olikin jo ihmetelty teekkarikylässä pyörivää jokailtaista härdelliä. Nyt siis paljastui, että ei edes Otaniemessä ehkä aina ole aivan niin vilkasta. Otasuunnistus oli monen mielestä viikon kohokohta. Pääsi tutustumaan teekkari-kulttuuriin killan seinien ulkopuoleltakin ja erityisesti muiden kiltojen phukseihin. Alayhdistykset olivat panostaneet rasteihinsa houkutelakseen phukseja harrastamaan mitä moninaisempia asioita. Illan jatkot järjestettiin Smökissä. Tuossa talossa, jossa päivällä käydään syömässä. Porukkaa oli paljon ja jopa isohenkilöt olivat heittäytyneet vapaalle oikein kunnolla. Paljastui, että myös he ovat aivan samanlaisia sekopäisiä ihmisiä kuin phuksit.

Päivän saldo: kotiutuminen Otaniemeen pääsi kunnolla alkuun. Uusia suhteita...

Perjantaina olivat korkeakoulun avajaiset. Kakkua tarjoiltiin päärakennuksen edustalla ja torvet soivat. Moni ei malttanut vielä jättää Otaniemeä ja lähteä viikonlopun viettoon. Illalla oli tiedossa vielä yksi tärkeä

tapahtuma, köyden veto SIKin, TIKin ja ties kenen muiden kanssa. Köyttä vedettiin, tuloksesta ei oikeastaan havaintoa, mutta hauskaa oli. Illalla osa jaksoi vielä jatkaa jatkoille Smökkiin, osa lähti koteihinsa sulattelemaan todella tapahtumatäyteistä viikkoa.

Viikon saldo: Minua on onnistanut!

Erällä etkoilla koottua aineistoa:

Phuksiaiset:

Historialliset juhlat. Ikimuistettava phuksikaste. Melko laimeat jatkot... Phuksiaisissa oli tosi mukava tunnelma, vaikka porukka oli tuntematonta. Iltahämärä rannassa oli huikaiseva näky. **Otasuunnistuksesta:** Oli tosi hubaa. Oli hauskaa ja taas ryhmähengi oli korkealla. Raksan kundi törttöillä ja sai kemman tytön polvilleen. Otasuunnistus päättyi ryhmällämme juhlavasti “mieskuoron” rastille (Polyteknikkojen kuoro). Eräs ryhmämme jäsen lauloi soolona Neuvostoliiton kansallishymnin. Otasuunnistuksen Po?E:n rastilla saimme me tytöt kivan maineen.

TIKin pojat paljastivat komeutensa... J Otasuunnistus oli kaikista kivoin. **Stadisuunnistuksessa** olisi ollut kiva tietää kuka rasteja piti, eivät nimittäin esittäytyneet. **Lauluillassa** oli hauskaa, vaikken lauluja saati laulamista hallitsemaan. En kerinyt rientoihin, mutta kun saavuin lakinlaskijaisten etkoille, tunsin heti porukan omakseni. Ei ollut amish porukkaa ympärillä, niin kuin joskus entisessä elämässä. Phuksipisteiden keräily on hyvä keino saada ihmiset tulemaan mukaan kaikenlaiseen toimintaan ja tutustumaan toisiin opiskelijoihin.

rIKsvenska rundtur - eli Ulkoexcü 2002

Raksalla:

Missä se bussi oikein viipyy? Hei Millu eikö sen pitäisi jo olla täällä? Onko sulla edes kuskin numeroa? Ai tuoltahan se jo tulee. Miten me nyt hoidetaan tää perinteinen sikaosaston muodostaminen. No ei siinä mitään, mennään vaan bussiin ja sanotaan, että hei tupsufuksit, takapenkille ei ole tulemista. Herneet siis nenään jo alkuun ja yhteishenki kattoon. No mutta onneksi bussissa on kaksi pöytää, että eivät ihan ilma jää. "No niin, bussiin ei sitten mene kukaan ennen kuin annetaan lupa, saatte excupaidat samalla sitten". "Vähän te ootte sikoja, ei yksi ihminen voi varata puolta bussia!" "Miten niin ei voi? Etkö sä näe, että siellä on jo tavaraa vaikka kuin?" Bussi pääsee pienten mutinoiden saattamana matkaan. Musiikki alkaa. Hei meillä on hyvää musiikkia mukana. Mutta ihan oikeasti, kuunnellaanko me tota samaa seitsemän päivää putkeen? Joo!!

Satamassa:

"Missä se Tomi oikein on? Eikö sen pitänyt olla täällä jo tunti sitten?" "No tiiättehän te, se on vasta matkalla. Kyllä se ihan kohta on täällä."

Laivassa:

Kilta tarjoaa Puffetin. Eli nyt kannattaa syödä aivan älyttömästi, että ei sitten tarvitse käyttää ollenkaan rahaa omiin ruokailuihin. Hyvä idea. Kilistetään excu alkaneeksi. "Hyvät ystävät" kajahtaa, tai no ainakin se lauletaan jotenkin lävitse. "Ei! Nytkö ne jo laittavat kaljahanat kiinni?" Hytti bileet voivat alkaa. Vai voikohan tätä nyt kutsua biletukseksi? Istutaan hytissä ja juodaan kaljaa. Kyllä, tähän on parasta laivalla, vai eikö? Ai ei? No mennään humpuamaan laivan baariin."Let's Twist again..."

Tukholmassa:

Tämä ei ole totta. Miten voi tulla pää kipeäksi ja pahaolo vaikka enhän minä mitään juonut. Vai joinko sittenkin? Ihanaa bussi odottaa jo ulkona. Äkkiä sinne nuokkumaan. Nytkö jo ollaan perillä. Ois täällä bussissa vähän kauemmin voitu istua. Ihanaa tosin, että saadaan heti ekana

Exculla NCC:n työmaalla

aamupalaa. Ja leivän saa tehdä aivan itse. Huippua! "Aamupala, jota seksikään ei voi voittaa! Huikeaa, suolakurkut oli vasta jotain, jota ei rahalla saa, vaikka saakin, mutta silti." Aamupala syöty, kalvosulkeisten vuoro. Siis mitä? Voiko excu oikeasti olla mielenkiintoinen? Ja mua väsyttääkin aivan älyttömästi ja silti jaksan kuunnella. Tajutonta. Kerrankin osataan kertoa oikeasti mielenkiintoisia juttuja ja on tosiaan totta, että Suomi on huippu maa... siis ainakin, kun verrataan Ruotsiin tai ihan mihin vaan. Ja joo-o jenkit ei ole älyllä pilattuja. Matti Haapala NCC:ltä on todella fiksu mies. Nyt taas bussiin ja kohti työmaata. Ja esittelyt suomenkielellä jatkuu. Sista Science Tower on siis tosi huippujuttu. Ihan totta, ihmiset, jotka siellä tulee työskentelemään voivat tilata vaikka jonkun toisen viemään autonsa katsastukseen, että voivat sitten itse keskittyä vaan omaan työntekoonsa. Ja toimiston värit saa valita itse! Mutta kaikki kuitenkin kiertää, koska mitään ei heitetä hukkaan. Eli: "Ota sä nää meidän vaaleansiniset kokolattiamatot, niin me otetaan noi teidän persikanpunaiset." Nyt

jakaudutaan kahteen ryhmään. Toiset saa kuunnella suomea ja toiset sitten ruotsia. Ehdottomasti ruotsia. Mitähän se nyt puhuu.

katoaa kaupungille, suurin osatupiin kaljalle. Toiset tulevat takaisin tuville ja toiset lähtevät Upsalan yöhön. Ruotsalaiset

Hitsi, kun en oikeastaan tajua mitään. Nyt odotetaan hissiä. Me tosiaan mennään tuonne huipulle. Mikäköhän kerros, 30.? Ylös, ylös, huipulla tuulee. "Todellinen avokonttori fiilis, ei seinäiä lainkaan. " Upeat näköalat Tukholman yli. Hieno paikka, vaikka ei ehkä busines park -idea enää hetkauta suomalaista. Nyt KTH:lle. Punatiiltä täälläkin. Mutta ei silti ehkä puitteet aivan samat kuin Otaniemessä. Vai istutetaanko Alvarin aukiolle vihreä tekonurtsi joka kevät? Opiskelijat kierrättävät ympäri kampusta. Ruotsalaisten kiltis = baari ja vielä koulun tiloissa.

Upsalassa:

"Me tahdotaan Burger Kingiin!" Mennään kuitenkin kotoisasti Mäkkäriin. Upsalassa majoitutaan pieniin tupiin, vaikea tottua, että kyseessä ei ole hytti, koska suurta eroa ei ole. Osa

uutiset ovat aivan niinkuin NCC:llä sanottiin, täynnä kummallisia ongelmia, kuten "saako oppitunnilla puhua kännykkään".

Kohti Göteborgia:

Ihanaa tiedossa pitkä matka bussissa. On mukava vain istua tai nukkua, kun auto liikkuu. Jotkut aloittelevat jo tottuneesti yhdeksältä aamulla kaljan juontia. Toiset pelaavat korttia. Suurin osa nukkuu. Excullaan matkalla Sakabissa, saastuneiden maiden käsittelylaitoksessa. Toisista excu on huippukinnostava toisista ei. Pojat jäävät oppaalle kiinni viinanjuonnista, jonka jälkeen hymy ei ole herkässä. Mariestadissa pysähdytään ravintolaan syömään. Kilta maksaa! Tilataan ruokaa. Lisäkkeet tulevat koko pöytäseurueelle yhteisenä könttänä, kaikkia tämä ei tunnu

miellyttävän. Puolet on jo syönyt, kun toiset vasta saavat ruuan. Hyvää oli ja vatsa tuli täyteen. Nyt kauppaan ostamaan matkaevästä ja mixerä. Bussi starttaa jälleen ja tunnelma kohoaa.

Alkaa ahdistaa. Eikö Ruotsissa todellakaan ole huoltoasemia vai kiduttaako kuski tahallaan. Vessaan on pakko päästä. Katumus siitä, että join kaljaa ei paljoa tällä hetkellä auta. Eivät edes toisten kertomat jutut auta tuskaan. Ihanaa pysähdys! Vahingosta viisastuneena: kannattaa juoda teräviä, että ei tarvitse ravata vessassa. Ruotsalainen mixerä on huippukeksintö. Viina ei maistu lainkaan, vaikka ei litkua hyväksi silti voi väittää. Mitä tapahtuu? Bussi liukuu kohti kylmäasemaa. Töks! Tähän jäätin. Äkkiä vessaan, kun kerran pysähdyttiin. Paitsi, että vessaa ei ole, mutta viereinen automyymälä kelvanee. Alkaa sataa. Bussi ei liiku. Haetaan juotavaa ulos. Jotkut tosin menevät sisälle, ilmakaappiin. Sinne tunkee varmaan 10 ihmistä kerralla. Bileet voi alkaa. Kuski hivuttaa bussin jonkin läheiselle

uuden majapaikan!(ruotsiksi)"

Göteborgissa:

Aamulla vähän väsyttää. Syödään aamiaista isännän tuikean katseen seuraamana. Sitten kohti keskustaa ja Chalmerssia. Siellä tiukkaa tekstiä osastonjohtajalta. Hän ei edes tiedä mikä rahayksikkö Suomessa on! Koulutusohjelma on lähes identtinen omamme kanssa, joten mitään uutta ei ilmene. Sen jälkeen toinen setä selittää lohien vaelluksesta jossain vesistöissä. Hän on tehnyt hienon simulointimallin koskien tätä. Seuraa vielä yksi esitelmä, tuulivoimasta. Lopulta kohtaamme opiskelijoita Väg och Vattenilta. Heidän raatinsa esittäytyy ja tarjoaa pullaa ja kahvia, sekä pitkän huolellisesti valmistetun kierroksen kampuksella. Tämän jälkeen vuorossa on NCC! Menemme toimistolle, josta meidät ohjataan läheiseen työpaikkaravintolaan lounastamaan. Ruokaa on paljon. Tämän jälkeen hieman tietoja NCC:stä. Tällä kertaa englanniksi. Puhuja on jälleen loistava. Osa herättää nukkujat viljelemällä silloin tällöin mielekkämpiä

La Ketchup ja Maken koreografia Katrin ja Anskun esittämänä

korjaamolle. Onneksi CD soitin on mukana. La Ketschupsong alkaa, 100 kertaa kenties. Bileet ovat yllättävät ja ehkä se on niiden salaisuus. Aikaa vierähtää, en tiedä miten kauan. Lopulta bussi kaartaa takaisin kylmäasemalle ja sen vanavedessä myös paikallinen poliisi. Ihan hyvin sinänsä, että monta tuntia meni heidänkin havahtumiseen. Lupaamme poistua paikalta. Bussimatka ei rajun biletysten jälkeen taida sopia kaikille, kovin monelle. Vielä ennen majapaikkaa yksi viivytyks. Silta saareen on suljettu juuri tänä yönä ja juuri näinä hetkinä. Onneksi on kiertoreitti. Tosin majapaikan isäntä varmasti toivoi, että kiertotietä ei olisi ollut. Hän joutuu vastaanottamaan todella sekalaisen ja meluisan joukkion, joka ei millään tajua pitää pienempää ääntä. Tajuaisitko itse muutaman promillen humalassa? "Nyt jos ette ole hiljaa, saatte etsiä

juttuja muuten tavanomaiselta tuntuvan tekstin joukkoon. Pettymys. Emme pääsekään tunnelityömaalle. Sen sijaan NCC on järjestänyt opastetun kierroksen kaupunginmuseoon, jossa on kaupunkisuunnitteluun liittyvä näyttely. Meille selitetään englanniksi Göteborgin tulevaisuuskuva. Suostumme katsomaan videon, vaikka siinä puhutaankin ruotsia. Lopuksi kävelemme, syystä joka jäi hämäräksi, ulkona ympäriinsä oppaan perässä. Sitten bussiin ja takaisin majapaikkaan tai rohkeana kaupungille. Olisi ehkä sittenkin ollut parempi olla vähemmän rohkea. Majapaikassa aloittelun jälkeen suunnataan kohti yöelämää, onhan perjantai. Ensin syömään. Paikan arpomiseen ja muuhun säättöön menee aikaa. Lopulta lähemme baariin, joka tuntuu olevan ainoa keskustassa oleva paikka, jonne

ei ole ikäraja 27 vuotta. Paikka on kuollut! Meno kuitenkin hieman kohenee illan myötä.

Väsyttää! Ei ole todellista. Tuo oli jo toinen tuoppi, jonka tänä iltana kaadoin. Mutta ihan jees, että kumpikaan ei tullut omaan syliin... Ihanaa muitakin väsyttää. Lähdetään kohti "kotia". Aamulla saa nukkua pitkään. Ja tarpeeseen tulee.

Aamupalan jälkeen hengailua. Sitten keskustaan. Osa lähti jo aamulla shoppailemaan, osa nyt ja jotkut menevät suoraan Lisebergin huvipuistoon. Mielelön määrä kauppoja ja ihmisiä. Ei jaksa kävellä. Vaikka olisi ihanaa kerrankin shoppailla kunnolla. Mennään muiden perässä huvittelemaan. Muutama laitelippu riittänee. Kaksi kilometriä pitkä vuoristorata ei välttämättä ole nautinto. Kummitustalo on vähän eriluokkaa kuin Linnanmäen kummitusjuna. Illan päätteeksi mennään taas hakemaan sapuskaa

Mäkkäristä. Joillakin välähtää ja kolme pitkää letkaa ilmapalloja on salamana siirtynyt mäkkärin pihasta bussiin. Ja loppuaika nautitaankin sitten kumin tuoksusta... Viimeinen ilta Göteborgissa on

rauhallinen.

Kotiin:

Aamulla matka kotia kohden alkaa. Nukuttaa. Loppumatkasta aletaan virittäytyä laiva-tunnelmiin. Laivalla excun yhteinen osuus päätetään Puffetissa, jossa excumestari saa kiitokseksi pullon, samoin kuski. Hyttikäytävillä jatkuvat bileet läpi yön ja aamulla, kun bussi suuntaa kohti Otaniemeä, näkee ketkä ovat juhlineet rankimmin. Exculla oli kivaa, mutta myös kotona on ihanaa, vaikka en edelleenkään ole pessyt pyykkejäni.

Ulkoexcun mahdollistivat:

Lemminkäinen
Finnroad
SCC Viatic
TTU-kuljetus

OPTIROC
HEIDELBERGCEMENTGroup

NCC

MV

INSINÖÖRITOIMISTO
MIKKO VAHANEN OY

SITO

RAUTARUUKKI

FINNSEMENTTI

Det funkar bra!

Maailman yleisin kieli on huonosti puhuttu englantia. Ja ymmärrettiin kieli myös. Hyvinä kakkosena lienee (vahvan alueellisesti sidottu) kiina, sekä monikansallisen espanja. Vanha siirtomaakieli ranskakin on maailmankieli. Suomea ei voi kovin hyvällä omallatunnolla sanoa sellaiseksi. Emme ole onnistuneet siirtomaavalloituksissa niin hyvin, kuin muutamat edellämme. Olisihan se mukavaa, jos Pohjois-Afrikka puhuisi Suomea, mutta taloudellinen hyötymme saattaisi silti jäädä yhtä heikoksi, kuin Ranskallekin.

Kuinka moni mainitsee kielitaitoa kysyttäessä osaavansa ruotsia? Moni. Harvempi myöntää puhuvansa sitä sujuvasti. Maailmankieliargumentilla mitattuna ruotsi ei pärjää vertailussa, mutta alueellisesti se on ylivoimainen. Kuinka moni on oikeasti lähdössä Brasiliaan vetämään vientiprojektia? Aika harva siis tarvitsee espanjaa.

Suomen vanhimmat voimassa olevat taloussidokset on muodostettu jo Ruotsi-Suomen aikaan. Sattuneesta syystä ne ovat jääneet pysyvämmiksi, kuin itänaapurimme kanssa; venäläiset opastettiin maamme itärajan yli jo 1900-luvun alussa, mutta lopullinen niitti oli Neuvostoliiton romahtaminen. Saanemme odotella vakaampia aikoja, mikäli vakaudesta ja Venäjältä voi samassa lauseessa puhua. Toki rakennusalallakin on vientiprojekteja Suureen Itään koko ajan käynnissä, mutta riskit ovat valitettavan suuria eikä idänkauppa ole jokamiehen toimeentulon lähde.

Mutta ruotsalaiset. Heitä jäi tänne ylläpitämään niitä arvoja ja tapoja, jotka ovat olleet länsinaapurissamme yhteiskunnallisesti kantavia. Lakimme, yhteiskuntajärjestyksemme ja tapammekin ovat sängen läntisiä, tai ainakin niin haluamme kysyttäessä väittää. Ruotsin kieli säilyi sivistyneistön kielenä

pitkään ja tiede sekä talous olivat pitkään syvästi sidoksissa länteen. Aika hitaasti valtakieleksi vakiintui Suomi. Kansakoulu ja yliopistot, kirjallisuus ja kirkko vaihtoivat kieltä. Kansallisuusaate sai sijaa.

Liike-elämä jäi suurelta osin kuitenkin ruotsia taitavien käsiin. Ruotsin kieli oli sotien välisenä aikana ahtaalla, mutta nykyään suhtautuminen siihen on onneksi muuttunut. Parin viime vuoden aikana suomenruotsalaisten keskuudessa on virinnyt halua puhua omaa kieltä ja vaatia ponnekkasti samaa myös meiltä – parempaa kielitaitoa.

No riitahan siitä syntyi. Pakkoruotsiliike sai uutta vettä myllyynsä niin että rattat paukkuivat. Väen vängällä on suomalaiselle mitään turha opettaa, se on todettu historian valossa moneen kertaan. Ja totta onkin, että ei kaikkien ruotsia tarvitse pakolla osatakaan, jos se ei kerran kiinnosta. Vaikkapa Kiteen kunnassa on suurempi päänaiva pitää terveyskeskus pystyssä, kuin opettaa murrosikäisiä puhumaan ruotsia peruskoulussa teemalla "Tjugo kilo torsk är mycket torsk". (Otsikko 1990-luvun peruskoulun ruotsinkielikirjasta.) Väitän, että valinnanvapaus on nykyaikaa tässäkin asiassa. Se, että on halukas oppimaan vapaaehtoisesti vieraan kielen, on osoitus myös monesta muusta positiivisesta ominaisuudesta ihmisessä.

Oma merkittävä lukunsa ovat ne yritykset, joissa on konsernikielenä ruotsi. Yllättävän monet varustamot, pankit, tavarataloketjut ja rakennusliikkeet ovat ruotsinkielisten – joko suomen- tai ruotsinruotsalaisten omistuksessa. Jos yhtiökokous, hallitus ja toimitusjohtaja ovat ruotsinkielisiä, on selvää, että yhtiön toimintastrategia, tuotannonohjaus ja rahaliikenne ajetaan läpi ruotsiksi alakertaan saakka. Eivätkä ne ruotsinkieliset

toimintastrategiat ole vähättelemisen arvoisia. Skanska, NCC, IKEA, H&M ja lukuisa joukko muita isompia ja pienempiä firmoja takkooa moisilla rahaa meidänkin taskuistamme. Yhtä monta suomalaisyritystä on epäonnistunut vientiponnisteluisaan Ruotsin markkinoilla. Jää-ä. Ei ollut Seppälän räiteille kysyntää Tukholmassa, ei.

Kaksi parasta ystävääni on vuoden sisällä vaihtanut työpaikkaa, jolloin heidän työkielensä vaihtui. Kummankin äidinkieli on suomi, joten muutos tuntui aluksi suurelta. Kumpikin valittiin tehtäväänsä sillä perusteella, että he olivat ammatillisesti kompetentteja ja osasivat jonkin verran ruotsia. Mutta tärkeämpää oli, että he olivat halukkaita oppimaan sitä lisää.

Toinen heistä puhuu jo sujuvasti ruotsia, se on käynyt ihan vahingossa, koska asiakkaat ja työkaveritkin tekevät niin. Kotona hän puhuu niinikään suomenkielisen puolisonsa kanssa keittiöruotsia, "kökssvenskaa", ihan huvikseen. Viiden miljoonan suomalaisen asiakkaan lisäksi häntä ymmärtää sujuvasti kaksitoista miljoonaa ruotsalaista. Yritys on tähän seikkaan varsin tyytyväinen ja se näkyy palkassa.

Toinen kavereistani aloitti juuri työpaikassaan, isossa pankki-konsernissa. Työsuhde-edut ovat erinomaiset ja asiakkaat miellyttäviä. Hyvää kuuluu siis hänellekin. Kumpikin esimerkiksi on alle 25-vuotias ja korkeakoulututkinnon suorittanut. Tarinan opetus on siis, että jos ei keksi mitään muuta syytä puhua ruotsia, niin kannattaa tehdä se ihan vaan itsensä vuoksi. Kielitaitoisen elintaso voi nimittäin yhtäkkiä nousta, eikä edes tarvitse suunnata lentokentälle leveämmän leivän perässä.

Eero Vanhatalo

Tunnetteko tekin TEKin?

Käytä etuja ja palveluja

Vaikka opiskelijajäsenyys osin ilmainen, ei se tarkoita että hyötyjä ei kannattaisi käyttää. Tutustu tarjontaan TEKin www-sivuilla.

Tässä muutama toiminta palvelusta:

- lakimiespalvelut
- oppaat työelämän kiersuorihin
- jäsentulehdet

Miten voin liittyä?

Helppoin se käy TEKin www-sivuilla.

Täytyy kuulua jollain tavalla suomalaiseen, niin Tekniikka/Älänsä tulee kättä tässä etäi nykyisä oti.

Olemme sinun TEKinä lähdet osittocista <http://www.tek.fi/>

Kysymykseti TEKinä vastaanot rielollään riin kihan TEK-yhdysheikö Noota Vianko svitarok@cc.hut.fi kuin myös TEKin Otaniemen korkeakouluyhdysheimes Astti Castén astti.castren@hok.fi

AKVA JA MVR-KERHO EXCULLA EUROOPASSA

Euroopan maita ja vesiä valloittamassa

Kotona, rinkka täynnä likaisia vaatteita, kehittämättömiä filmejä ja purkillinen vieraiden maiden kolikoita. Vaikka väsymys vaivaakin on olo niin onnellinen että mielessä käy ajatus palata tuhmaamaan ne mahdollisimman pian seuraten reissumme jalanjälkiä - Unkarin punaviinilasien äärestä kanaalien sokkeloihin Venetsiaan. Tammikuussa akvalaiset ja MVR-kerholaiset saivat matkatoimistolaisten päät pyörälle täyttämällä heidän päivänsä aina uudella 25 henkilön reissaajaporukalla, joka oli lähdössä milloin minnekin päin Eurooppaa. Syyskuussa takana on viikko täynnä bailausta, syömistä, matkaamista kuuluisissa Italian yöjunissa ja vaporettolla, viljejä juttuhetkiä sekä maa- ja vesikohteiden valloitusta.

Budapestissa punaviinin lisäksi tutustuimme myös paikallisiin pustadrinkeihin Lemminkäisen kansainvälisen isäntäporukamme tarjoilemana konttorin lähiravintolassa. Ilta oli luultavasti se, joka aloitti viikon kestäneen laulamispukun matkajoukossamme. Illallispaikka olikin tarpeeksi intiimi lauluharrastuksen aloittamiselle ja myös parin sooloesityksen kuulemiselle. Budapestin Lemminkäisen porukkaa viihdyttivät ainakin Nyssönen Brothers niminen poikabändi sekä Akvan puheenjohtaja Anu, joka yllätti johtamalla noin kymmenen henkilön lausuntayhteyttä ja esittämällä unkarinkielisen runon.

Budapestin sydän oli yhtä kuin Tonava valoineen ja siltoineen linnavuorelta tarkasteltuna kun hämärä jo alkoi laskeutua. Vaikka kaupunki päällisin puolin näyttikin vähän kuin räjähtänyt Pariisilta – tai ehkä juuri sen takia – se oli myös sympaattinen. Ihmiset alkoivat juttusille helposti ja kuulimme mm. paikallisilta kuinka kesän hurjat tulvat olivat nostaneet Tonavan pintaa rantakaduille asti. Myös mieliala oli silloin ollut kaupungissa jännittyneenä ja rauhaton. Nyt kaikki oli kuitenkin hyvin ja tulvista muistuttivat vain saviset puut ja pensaat, joista tulvien aikaisen veden korkeuden pystyi näkemään. Unkarissa reissaajien paikallistuntemus oli valttia – Piia tunsu kaupungin kuin omat taskunsa ja johdatti porukan illalla Zólt Pardon ulkoilmaklubille,

jossa sunnuntai-illasta huolimatta löytyi paikallista porukkaa bailausseuraksi, lisää unkarilaisia drinkkejä ja tietysti hyvää musaa.

Matka Unkarista Sloveniaan taitui italialaisessa yöjunassa, joka onkin asia ihan erikseen. Italian asiantuntijamme Fede antoi meille elävän esitelmän. Italian yöjuna on paska, paska. Ilmastointi ei toimi, lakanoihin ei voi mennä nukkumaan koska niissä on ötököitä ja ikkunatkaan eivät aukea. Sitä paitsi kaikki hienot Pendolinot tuodaan Suomeen. Ei siis hyvä. Esitelmästä huolimatta tunnelma oli korkealla koko yön eikä mieleen tullut ainakaan silloin yhtä hyvää paikkaa juoda punaviiniä ja höpistä sitä sun tätä! Junamatka oli myös täynnä dramatiikkaa niin makuu-

vaunuosastolla kuin valvojenkin kabiinissa. Makuuvaunuosastolla koettiin melkoisen jännittäviä hetkiä kun paikalliset konduktöörit halusivat veloittaa viattomia reissaajia lippuihin merkityn väärän reitin takia tai muuten matkaa olisi pitänyt jatkaa kävellen. Samaan aikaan valvojen osastolla harrastettiin uhkarohkeita punaviininhakumatkoja väliasemilla. Kuka selvittääkään "keksi suussa"-leikin kaamean lopun kun erään osallistujan keksistä löytyi verta....

Ljubljana, Slovenian pääkaupunki oli sukellus siistiin ja kauniiseen punakattoiseen pikkukaupunkiin, joka oli täynnä kahviloita, baareja, valtaisan kaunista joen ranta ja lisää kahviloita ja baareja. Sekoitus Prahaa, Amsterdamia ja Venetsiaa, arvelivat jotkut. Yömatkan jälkeen oli aikaa levätä, syödä, juoda, ottaa rennosti ja syödä taas. Kaikki reissaajat eivät kuitenkaan kauaa lepäilleet vaan lähtivät tutkimaan lähistön tippukiviluolia. Seurueen yllätti kuitenkin sadekuuro, josta ei kaupungissa ollut tietoaakaan. Kaupunkiin jääneiden korviin kantautui huhuja matkalaisista, jotka joutuivat ensin rankkasateeseen keskellä Slovenian metsiä ja sen jälkeen sähkökatkoksen armoille ravintolavaunuttomassa junassa – jossa tosin kalsarit kuivuivat leppoisasti ikkunalla ainakin niin kauan kuin juna liikkui.

Italiassa oli aurinkoa ja niin

kesäistä että tuntui kesän voivan jatkua ikuisesti. Padovasta löytyi pylväskäyviä navigoiden monia historian ja taiteen merkki- ja paikkoja kuten Galio Galilein kotitalo ja niin upeat freskot että niitä katselemaan olisi pitänyt varata aika ainakin kuukautta aikaisemmin. Kunnan turisteina suuntasimme kartan punaiselta kolmoselta vihreälle viitoselle ja näimme kaikki must paikat vaikka nimet jäivätkin hämärän peittoon. Padovassa vierailu Italian vesihallinnon pienoismalleille oli varmasti yksi parhaista excuista, joita kukaan meistä oli kokenut. Venetsiaa ja sen arvokasta laguunialuetta sen arvokasta laguunialuetta verrattuna keskustan turistiravintoloihin. Viimeisenä iltana kuitenkin valloitimme erään stadin ravintolan yläkerran niin että muut asiakkaat joko yrittivät vaihtaa paikkaa, näyttivät erityisen häirityiltä tai poistuivat...

Joka tapauksessa paljon tuli opittua. Kaupungissa ei kannata käyttää karttaa, kun kuitenkin eksyy labyrintin sokkeloihin. Jalkojaan ei kannata roikottaa

kanaalin reunan yli, sillä millä hetkellä hyvänsä saattaa tulla kondoli ja viedä mukanaan. Läheltä piti monta kertaa. Venetsiassa on myös elokuvajuhlat, joiden aikaan kannattaa tulla käväisemään kaupunkiin kuten me. Yllättävintä oli ehkä se, että Venetsiassa on Pasila. Itä- ja Länsi-Pasila kuten Helsingissäkin! Juna pysähtyy juuri ennen keskustaa lähiössä ja astut keskelle... Pasilaa. Itä-Pasila on tosin viihtyisämpi kuin Helsingin, ja pitsa on halpaa ja hyvää, vaikka ulkoiset puitteet ovatkin aika vaatimattomat verrattuna keskustan turistiravintoloihin. Viimeisenä iltana kuitenkin valloitimme erään stadin ravintolan yläkerran niin että muut asiakkaat joko yrittivät vaihtaa paikkaa, näyttivät erityisen häirityiltä tai poistuivat...

Venetsiaan meistä jäi muistoksi lentokentän tilataideteokseen potkaistu rantapallo. Myös hostellin respapoika muistaa varmasti vielä suomalaiset jotka onnistuivat neuvottelemaan diilin myöhemmästä kotiintuloajasta englanniksi, espanjaksi ja italiaksi. Kotona on jo harkittu eskun kaadossa kaadon kaatoa ja kaadon odottamaan uusia maailmanvalloituksia akvalaisten ja MVR-läisten taholta!

Hannele

LIIKENNEAKATEMIA

Howdy!!

Liikenneakatemia järjestää ensimmäisen Liikenneakatemiapäivän 5.11. Otaniemessä, Raksalla. Päivän teemana on "Liikennetekniikan opetuksen kehittäminen TKK:lla" ja toivottavaa olisi, että mahdollisimman moni liikennetekniikasta kiinnostunut opiskelija osallistuisi tapahtumaan. Mukaan on kutsuttu myös liikennelaboratorion henkilökunta TKK:lta ja alan yritysten edustajia.

Liikenneakatemiapäivä on Linkin opiskelijajäsenille ilmainen, sisältäen kahvin ja lounaan päiväosuuden yhteydessä sekä illanvieton tarjoiluineen poliisien kesämajalla Lauttasaaressa. Kannattaa seurata Liikenneakatemia ilmoitustaulua kiltahuoneen kopiokoneen yläpuolella, sillä siellä pitäisi tämän lehden ilmestyessä jo olla ilmoitustaulusta paikallaan. Alla on Liikenneakatemiapäivän ohjelma (tarkempi löytyy ilmoitustaululta):

Liikenneakatemiapäivä 5.11.2002

12.00-14.00

Aloitusseminaari

Puhujina:

Matti Pursula, TKK

liikennelaboratorio

Timo Mylly, SKOL

Jarkko Niittymäki, LT-Konsultit

Oy

Tomi Laine, Strafica

Teemu Sihvola, Liikenneakatemia

N.N., Tiehallinnon

14.00-15.00

LOUNAS

15.00-16.00

Ryhmätyöskentelyä

16.00-17.00

Ryhmätöiden purkaminen

17.00-

Vapaata jutustelua ja

saunomista